

Villa Berghof

Rik Wintein

Villa Berghof

Meer informatie:

rik.wintein@pegomas.be

<http://www.pegomas.be>

<http://rikwintein.com>

Copyright

Rik Wintein, “Villa Berghof”

Eigen uitgave via storyland.be

© 2019, 2020, Rik Wintein

NUR 301, 305, 330

ISBN 978-940-361-121-1

D/2020/14.414/06

Niets van deze uitgave mag door middel van elektronische of andere middelen, met inbegrip van automatische informatiesystemen, worden gereproduceerd en/of openbaar gemaakt zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de schrijver en de uitgever.

Dit verhaal is fictie, geïnspireerd op feiten en gebeurtenissen. Evenwel berust elke gelijkenis met bestaande personen, gebeurtenissen, activiteiten, aangehaalde voorbeelden of namen van personen op louter toeval.

thuiskomen

“Wenst meneer nog iets?”

Heimdal Van Vlaenderen schrikt. De dienstster staat voor zijn tafel, het dienblad tegen de heup gedrukt.

“Wat?”

“Wenst meneer nog iets?”, herhaalt zij, ditmaal met de nadruk op het eerste woord.

Heimdal kijkt verstrooid om zich heen en schudt het hoofd. Het meisje haalt de schouders op, neemt de lege glazen van het verlaten tafeltje rechts van hem en sloft terug naar de toog.

Leunend tegen de vitrine-kast kijkt zij dromerig door het raam. Heimdal kent het gevoel: even starend niets zien om te reizen in het hoofd, naar het verleden of een mogelijke toekomst. Of het naar een betere plek is, hangt af van de kracht van fantasie.

Voor Heimdal op tafel staat een leeg flesje witbier en een uitgegeten bord met bestek. Het hoekige glas in zijn rechterhand

bevat nog een bodempje. Heimdal merkt dat hij met de nagel van zijn middelvinger tegen het glas tikt. Waarschijnlijk dacht de dienstster dat hij met dat geluidje haar aandacht wil trekken. Dat is niet zo.

Het tikken tegen het glas is een oude tic die na al die jaren weer opduikt. Heimdal vindt het een beetje vreemd. Of misschien net ook niet. Tikken tegen het glas was een zware zonde ten huize Van Vlaenderen.

Volgens Mamà was het des duivels want vloekend met de etiquette. Beleefdheid en voorkomendheid droeg zij namelijk heel hoog in het vaandel en daar hoorden uiteraard ook gepaste tafelmanieren bij.

Om een of andere reden maakte het Papà horendol. Er waren wel meer zaken die hij niet of nauwelijks kon verdragen. En hij liet het graag merken.

Dus zetten zijn ouders elk om hun reden alle middelen in om de tic, het tikken tegen het glas, eruit te krijgen. Papà schrok er niet voor terug om met een regel op zijn middelvinger te meppen.

Heimdal glimlacht bij de pijnlijke herinnering. Want ergens vindt hij het grappig dat die onhebbelijke gewoonte na al die jaren terug opduikt net op het moment dat hij voor het eerst in een decennium in zijn geboortestad is en op weg naar zijn geboortehuis bovendien.

Heimdal zet het glas neer en denkt terug aan het moment dat hij aan de keukentafel zat met de aangetekende zending van de notaris in zijn handen. Bij het openen overviel hem een vreemde mengeling van paniek en onrust. Of waren het gewoon zenuwen voor het onbekende? Dat zou niet mogen want hij heeft in zijn relatief kort leven meer dan hem lief is beslissingen moeten nemen zonder duidelijk zicht op de uitkomst. Allicht had hij een voorgevoel over wat komen zou.

Tijdens het lezen van de keurig opgestelde brief, sloeg de spanning in zijn hoofd om in verdriet en een zekere melancholie. Zijn ouders waren overleden, schreef meester De Schreyvere, en voor de verdere afhandeling van de nalatenschap was het nodig dat Heimdal dringend contact met hem opnam.

Voor een ogenblik wist Heimdal niet waar hij het had en het duurde even voor hij weer bij zinnen was. Daarna nam hij de brief opnieuw door.

Bijna een maand geleden was zijn vader gestorven, las hij, nadat enkele weken voordien zijn moeder was overleden. En dat hij als erfgenaam dringend contact moest opnemen met de studie van de notaris. Daar had hij toch even over moeten nadenken.

Heimdal weet nog steeds niet wat de grootste schok was: dat zijn ouders dood waren of dat hij hun heengaan moest vernemen via een notaris.

Toen hij eindelijk weer helder kon denken, had Heimdal de telefoon genomen en met de notaris gepraat.

De meester herhaalde formeel wat hij hem geschreven had. Dat zijn ouders kort na elkaar waren gestorven. Dat zijn vader een maand geleden overleed, kort na de begrafenis in intieme kring van zijn moeder. Dat de asse van zijn vader na de uitvaartdienst samen met dat van zijn moeder uitgestrooid was. Dat hij uitgenodigd was op een gemeenschappelijke herdenkingsdienst volgende week in de parochiekerk. En tot slot ook dat er een wilsbeschikking was met naast hem als enige wettelijke erfgenaam nog andere begunstigden van de nalatenschap.

Dat laatste riep bij Heimdal vragen op. Meester De Schreyvere antwoordde dat hij daarover niks kon vertellen aan de telefoon. Hij herhaalde wel dat Heimdal de enige wettelijke erfgenaam was, en dat hij hoorde aanwezig te zijn bij de voorlezing van het testament.

Daarop stelde de notaris voor een afspraak te maken na de uitvaartdienst. Heimdal had diep gezocht en onmiddellijk ‘ja’ gezegd. Beter de korte pijn, had hij gedacht.

Dat er nog andere erfgenamen waren verontrustte hem niet helemaal, maar het maakte hem wel erg benieuwd. Al snel drapeerde het ongewisse een laagje nervositeit over zijn nieuwsgierigheid.

Heimdal had de dag daarop zijn baas om het klein verlet gevraagd waarop hij recht had, en die kon daar niet om lachen. Aan de vooravond van verkiezingen was er altijd veel werk voor distributiebedrijven.

Plots bleken bepaalde partijen tonnen geld over te hebben om met blinkende brochures hun beloften te benadrukken, ook over de aanpak van de klimaatsverandering. De ironie van die hele toestand was niet aan zijn baas en zijn opdrachtgevers besteed.

Heimdal vraagt zich of hij nog een tweede glas witbier zou nemen, maar besluit snel dat dit al bij al geen goed idee is. Een tweede glas gerstenat zou hem lichthoofdig maken, en Heimdal voelt dat dit hiervoor niet de juiste dag en het juiste moment is. In de plaats daarvan trekt en vangt hij de aandacht van de dienstster.

“Wenst meneer tóch nog iets?” Haar toont twijfelt tussen geamuseerd en smalend.

“Ja,” knikt Heimdal, “Een koffie graag.”

“Espresso, cappuccino, ...,” vraagt zij met professionele interesse.

Heimdal haalt de schouders op en onderbreekt de opsomming: “Een gewone koffie graag”.

Het meisje knikt schijnbaar begrijpend en Heimdall verzinkt weer in gedachten.

Die morgen was hij iets later dan normaal voor een weekdag opgestaan. Hij voelde zich tegelijk opgewonden, droevig en schuldig, en dat bleef zo tot hij in de intercity naar zijn geboortestad zat. Het was een vreemd gevoel dat hij maar moeilijk kon plaatsen.

De kleine parochiekerk waar de herdenkingsdienst plaatsvond, zat bomvol. Voor het altaar, op een lage tafel met daarop een Leeuwendvlag gedrapeerd, stonden de portretten van zijn ouders geposteerd.

Heimdall zocht en vond een plaatsje en keek nieuwsgierig in het rond. Sommige gezichten kwamen Heimdall vaag bekend voor. Rechts van hem meende hij zijn oude huisdokter met diens vrouw te herkennen. Vervolgens bestudeerde hij de personen die in een grote halve kring rond de uitgestalde kaders stonden. Hij telde er een tiental, allemaal mannen.

Meteen viel zijn oog op een oudere heer in het midden van de rij. Hij herkende de grijsaard in driedelig streepjespak met vlinderdas meteen: het was de beste vriend van Papà, meester De Béthune. In die tien jaar was zijn voorhoofd nog wat groter geworden en was zijn haar van grijs verbleekt tot spierwit. Nog

steeds balanceerde een gouden bril op zijn neus. Alleen de wandelstok was nieuw.

De herdenkingsdienst was een soort gebedsdienst met de getuigenissen: hoezeer Johannes en Aldegonde sociaal geëngageerd waren, wat ze zoal hadden betekend voor de maatschappij, hoezeer ze gemist worden en meer van die dingen.

Meer dan ooit besepte Heimdal dat herdenkingsdiensten en begrafenissen niet zijn uitgevonden voor de zielenrust van de overledenen. Het is een manier om de dood in het algemeen en het overlijden van geliefden in het bijzonder een plaats te geven in het leven van de achterblijvers.

Zoals zo vaak bij dergelijke gelegenheden werd ook ditmaal voor de goede zaak de waarheid een klein beetje geweld aangedaan. De impressies en aangehaalde anekdotes spoorden niet helemaal met het beeld van zijn ouders dat Heimdal in zijn geheugen koestert. Bovendien viel het hem op dat nergens zijn eigen naam viel. Wie niet beter wist zou denken dat Papà en Mamà helemaal geen zoon hadden.

Bij de offergang had Heimdal even getwijfeld maar was toen toch maar aangeschoven. Zoals hij gevreesd had be kroop hem voor het altaar een knellend gevoel: hij werd bekeken en hij was herkend. Zo snel als hij kon maakte hij zich uit de voeten.

In het kerkportaal hield een onbekende hem staande: “Jij bent Heimdal Van Vlaenderen!”. Heimdal knikte discreet.

“Ja. Je lijkt sterk op je moeder, behalve het haar,” ging de man verder en schudde hem vol medeleven de hand. “Bij deze mijn innige deelneming bij het overlijden van je ouders. Binnenkort zien we elkaar ongetwijfeld om een en ander te bespreken en te regelen. Nogmaals mijn medeleven!”

Bij die herinnering schudt Heimdal peinzend het hoofd. Zoveel uur later weet hij nog steeds niet wie of wat die vriendelijke meneer was. Zijn gezicht kwam hem niet bekend voor.

Na de herdenkingsdienst was Heimdal onmiddellijk te voet naar het notariskantoor getrokken en was er net op tijd voor de afspraak.

De naam van de notaris mocht hem dan wel vreemd zijn, het adres was dat niet en het koperen naambord aan de dubbele glazen buitendeur bracht meer duidelijkheid. Meester De Schreyvere had blijkbaar - enige jaren terug - de studie overgenomen van meester De Béthune.

Na het bezoek aan de notaris en de onverwachte en eerder onprettige, maar niet geheel onlogische hernieuwde kennismaking met meester De Béthune was hij onmiddellijk naar het ouderlijk huis getrokken. Onderweg kreeg Heimdal honger en dorst, en was hij binnen gestapt in deze lunchbar. En het had hem gesmaakt.

Heimdal vangt opnieuw de aandacht van de serveerster en houdt een denkbeeldig bankbiljet tussen duim en wijsvinger: “De rekening alsjeblieft?”.

Het meisje herkent het universeel gebaar, knikt, tokkelt op het touchscreen van het kasregister en presenteert op een schaalteje een strookje papier. De lunch kost hem meer dan hij had verwacht maar hij laat niks merken.

“Alsjeblieft,” zegt hij, terwijl hij wat bankbiljetten in het bordje legt. “Hou de rest maar.”

Het meisje lacht haar tanden bloot: “Dankuwel meneer.”

Glimlachend verlaat Heimdal de zaak. Het is een eeuwigheid geleden dat hij nog eens zo’n royale tip neertelde. De gedachte dat het dankzij de centen van zijn ouders nu weer kan, vindt hij eigenlijk wel een beetje amusant.

Waarschijnlijk had Papà het wel leuk gevonden. Van hem leerde hij de truuk om de fooi onder een glas, en kop of een schoteltje achter te laten, die de bediening dan vindt bij het opruimen van de tafel. Het was een grapje waarbij zowel de gever als de ontvanger zich beter gaan voelen.

Terug op straat neemt Heimdal de omgeving in zich op.

Het was hem deze ochtend reeds opgevallen dat in die tien jaar dat hij elders woonde zijn geboortestad een forse facelift heeft

ondergaan. Gebouwen, straten en pleinen zien er anders uit. Huizen zijn opgefrist, andere maakten plaats voor moderne bouwsels. Alles is veranderd, en toch is alles min of meer hetzelfde gebleven, waardoor hij bijna feilloos zijn weg weet te vinden.

Het is nog even stappen naar het ouderlijk huis, weet hij, maar hij heeft alle tijd. Niets of niemand wacht op hem, niet daar, niet elders. Dat was ook een van de zaken waarover de notaris De Schreyvere het even had toen ze elkaar de hand schudden. Discreet had hij gevraagd of hij verloofd was. En of hij kinderen op de wereld had gezet.

“Bij mijn weten heb ik geen nageslacht,” had Heimdal lacherig geantwoord, “En, neen, dat gevaar zit er momenteel ook niet in. Ik ben single.”

Meer had hij daarover niet gezegd. Hij wist ook wel dat meester De Schreyvere perfect op de hoogte was van zijn officiële en wettelijke gezinssituatie, als was het maar door het genealogisch onderzoek dat de wet voorschrijft bij het afhandelen van een nalatenschap.

Daarnaast vindt Heimdal dat niemand zaken heeft met de occasionele vluchtige ontmoetingen die zijn liefdesleven moeten voorstellen. Laat staan daar vragen over stellen, want dat doet hij zelf ook niet.

Heimdal is overtuigd hetero en weet van zichzelf dat hij een koele en goede minnaar is, die one-night-stands haat. Maar ook dat het een succes is als een relatie de kaap van de drie weken neemt. Hoe het is om langer dan een anderhalve maand bed en keuken te delen met dezelfde vrouw kan hij alleen maar vermoeden.

Na de kennismaking en de babbel in de inkomsthal van de studie leidde de notaris Heimdal naar zijn kantoor.

“Straks komt meester De Béthune nog,” lichtte meester De Schreyvere toe. “Hij heeft destijds het testament opgesteld en kan je inlichten over de details en de intenties van je ouders. Hij is tevens de executeur en de legaat-houder.”

Heimdal had geknikt. Meester De Béthune is zolang als hij zich kan herinneren de familie-notaris. De man moet reeds lang op pensioen zijn, dacht Heimdal bij zichzelf.

Evenwel verwondert het hem niet dat de oude meester op een of andere manier bij de nalatenschap betrokken is. Hij was nu eenmaal de beste vriend van Papà en kwam heel vaak over de vloer. Veel te vaak naar Heimdals goesting en hij weet dat Mamà er net zo over dacht. Hij was er altijd, zelfs op familiefeestjes.

“Wat weet u over het overlijden van je ouders,” vroeg de notaris nog.

Heimdal had het hoofd geschud waarna meester De Schreyvere verklaarde dat hij niet alle details kende, maar dat hem wel meer informatie kon geven. Heimdal vond dat best.

“Je vader was zwaar ziek, ik vermoed kanker, en had volgens de dokters niet lang meer te leven toen je moeder gestorven is,” begint de notaris. “Zijzelf was al geruime tijd op de sukkel toen een hersenbloeding haar fataal werd. Dat is mij verteld. Enkele weken later is ook je vader gestorven. Dat is nu iets meer dan een maand geleden. Allebei zijn ze in beperkte kring gecremeerd. Veel meer weet ik ook niet. Misschien kan meester De Béthune je daar meer over vertellen.”

Daarna volgde het voorlezen van het testament, en dat was niet alleen saai maar ook nogal ingewikkeld. Een aantal keer voelde Heimdal hoe de verwondering zijn wenkbrauwen omhoog duwde.

Na afloop wilde notaris De Schreyvere weten of hij alles begrepen had. Sommige passages waren dan wel erg duidelijk maar klonken toch wel erg vreemd in zijn oren. Daarom had Heimdal het hoofd geschud en gelogen: “Neen”.

Daarop had de notaris gezucht: “Ik denk dat meester De Béthune beter geplaatst is om meer uitleg te geven, gezien de speciale band die hij had met je vader en moeder. Niet alleen omdat hij het testament heeft helpen opstellen, maar ook omdat het testament voor een deel van de nalatenschap hem heeft aangewezen als executeur en legaat-houder. Hij zal je